

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: V. V.
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Jiřím Horou
sídlem Moravské náměstí 690/15, 602 00 Brno

proti
žalovanému: ředitel Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje
sídlem Kounicova 687/24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2018, č. j. K-JMK-417/2018

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ze dne 12. 1. 2018, č. j. K-JMK-7/2018, kterým náměstek ředitele pro vnější službu Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje shledal žalobce vinným tím, že dne 18. 7. 2017 v 02:55 hod. v Mikulově na ulici 28. října, parkoviště Casino Admiral, se jako řidič

osobního motorového vozidla Ford Focus, RZ: X, odmítl na výzvu policisty podrobit vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, čímž porušil právní povinnost uloženou § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých dalších zákonů (zákon o silničním provozu), a tím se zaviněně, v přímém úmyslu, dopustil jednání majícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, za což mu tedy se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem“, za což mu dle § 51 odst. 1 písm. e), g), odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve spojení s § 125c odst. 5 písm. a), odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu a za použití § 186 odst. 6 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů uložil kázeňský trest pokuty ve výši 25 000 Kč a zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu jednoho roku.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobce v první řadě uvedl, že se daného přestupku nemohl dopustit, neboť nebyl řidičem. Skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, respektive je s nimi v rozporu. Vady ohledně zjištění skutkové podstaty ovlivnily zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný nepřihlédl ke skutečnostem, které žalobce uváděl na svou obhajobu a preferoval důkazy svědčící v jeho neprospěch. Žalovaný nepřistupoval k věci objektivně a nestranně. Žalobce disponuje důkazy, na jejichž základě nemůže skutkový stav zjištěný správními orgány obstát.
3. Ke skutkovým okolnostem žalobce konstatoval, že dne 17. 7. 2017 přijel vozidlem a zaparkoval jej na částečně uzavřeném parkovišti Casino Admiral v Mikulově na ulici 28. října. Část parkoviště byla z důvodu rekonstrukce zcela nepřístupná. Vozidlo proto zastavil a nechal stát hned před uzavřeným výjezdem z parkoviště nacházejícím se na pozemku parc. č. 4373/15 v katastrálním území Mikulov na Moravě, obec Mikulov. Výjezd byl uzavřený zátarasy, za nimiž se nacházel půlmetrový výkop na inženýrské síti. K takto zaparkovanému vozidlu se žalobce vrátil dne 18. 7. 2017 kolem druhé hodiny ráno, vozidlo odemknul a rozsvítil vnitřní světla. Po chvíli za vozidlem zastavilo vozidlo Policie České republiky a příslušníci policie žalobce vyzvali, aby se podrobil vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem. To však žalobce odmítl, neboť nebyl řidičem, vozidlo neřídil ani nenastartoval. Zásadní je přitom skutečnost, že výjezd z parkoviště byl uzavřený, což dokazuje, že závěr žalovaného o skutkovém ději nemůže obstát. Žalovaný totiž dospěl k závěru, že vozidlo žalobce muselo být v pohybu, neboť bylo zachyceno, jak stojí u výjezdu z parkoviště. Žalovaný však již nepřihlédl k tomu, že výjezd byl uzavřen a vyjet se jím nedalo. Žalovaný také ve svém rozhodnutí uvedl, že na videozáznamu policejní hlídky nejsou žádné známky stavební činnosti nebo uzavěry parkoviště. Tento videozáznam však zachycuje jen malý úsek, navíc byl pořízen za tmy a z takových úhlů, že uzavěry a stavební činnost nebyly zachyceny. Na místě však stavební činnost probíhala a zábrany se zde nacházely.
4. Závěr, že na místo stání vozidla před výjezdem z parkoviště žalobce dojel dne 18. 7. 2017 proto není správný. Pozice vozidla nesvědčí nic o tom, zda žalobce řídil či nikoli, neboť vozidlo bylo na tomto místě zaparkováno a stálo již od 17. 7. 2017. Žalovaný se také nijak nevypořádal s tím, jak je možné, že vozidlo stálo vedle jízdního pruhu pozemní komunikace určeného pro vjezd/výjezd do/z parkoviště a nikoli přímo v něm, když podle

závěru žalovaného žalobce s vozidlem vyjížděl z parkoviště. Pokud by žalobce skutečně vyjížděl z parkoviště, tak by byl zastaven v jízdním pruhu. S tímto rozporem se žalovaný nevypořádal, ač se jedná o významnou skutečnost svědčící o nevině žalobce.

5. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 6. 9. 2018 zejména uvedl, že v řízení bylo bez důvodných pochybností provedenými důkazy prokázáno, že žalobce se jakožto řidič motorového vozidla na pozemních komunikacích odmítl podrobit výzvě policisty ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Žalobcova obrana měla v průběhu řízení postupný vývoj. Na místě žalobce nepodrobení se vyšetření ke zjištění ovlivnění alkoholem odůvodňoval tím, že vozidlo neřídil na pozemní komunikaci. Dále se žalobce hájil tím, že vozidlo vůbec neřídil, a že stálo celou dobu na místě již od žalobcova příjezdu do kasina, že si v době zásahu policistů pouze šel pro něco do auta. Posléze uváděl, že si všiml hlídky policie na parkovišti již před vstupem do auta, tudíž by nikdy vozidlo v takové situaci neřídil. Tyto jeho námitky však byly v řízení vyvráceny a skutkový stav byl řádně zjištěn.
7. K námitkám uvedeným v žalobě žalovaný konstatoval, že tvrzení žalobce nerozporují závěr žalovaného o tom, že postavení vozidla žalobce odpovídalo náhlému zastavení po výzvě policistů, pokud stálo šikmo k parkovacímu pruhu. O závěru žalovaného svědčí i pořízený videozáznam a skutečnost, že v případě zaparkování vozidla před vstupem do kasina, by nebylo vozidlo zaparkováno šikmo, nýbrž pravděpodobně přímo na parkovací místo. Veškeré úvahy v tomto směru nadto žalovaný vypořádal již na straně 6 svého rozhodnutí. Další žalobní námitka brojící proti tomu, kde se vozidlo po výzvě policistů nacházelo je podle žalovaného irelevantní, neboť vozidlo zastavilo právě tam, kde jej žalobce po výzvě policistů zastavil. V běžných případech bývají řidiči instruováni k zastavení mimo jízdní pruh. Postup, kdy by byl řidič vyzván k zastavení v jízdním pruhu, by byl krajně nestandardní, neboť by byl blokován průjezd dalších vozidel a narušen policejní úkon.
8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

9. Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
10. Námitky žalobce uplatněné v žalobě zpochybňují správními orgány učiněná skutková zjištění a správnost a úplnost zjištěného skutkového stavu. Žalobce předně namítal, že se přestupku, jímž byl shledán vinným, nemohl dopustit, neboť nebyl řidičem, vozidlo totiž nebylo v pohybu. Zásadní je přitom podle něj skutečnost, že výjezd z parkoviště byl uzavřený, o čemž mají mj. svědčit zábrany na parkovišti a prováděná stavební činnost. K tomu žalovaný nepřihlédl.
11. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že ve věci byli před správním orgánem v rámci dokazování vyslechnuti žalobce a svědkové prap. Bc. T. Č., prap. D. B. (coby zasahující policisté) a K. B. (společník žalobce). Z obsahu těchto svědeckých výpovědí je podle soudu

třeba dospět ke stejnému závěru, ke kterému dospěly správní orgány obou stupňů, tedy že se vozidlo žalobce na parkovišti u Casina Admiral pohybovalo předtím, než bylo zastaveno policejní hlídkou. Tento závěr je podle názoru soudu prokázán zejména svědeckými výpověďmi příslušníků policie, svědků prap. Bc. T. Č. a prap. D. B. Jejich výpovědi se v podstatných rysech shodují a jsou vzájemně konzistentní. Svědkové se co do popisu průběhu předmětné hlídkové činnosti a průběhu kontroly ve svých výpovědích podstatně neodchylují, jejich výpovědi jsou pak i v souladu s úředním záznamem o jejich hlídkové činnosti ze dne 18. 7. 2017 a pořízeným videozáznamem. Naopak ve výpovědi žalobce a svědka K. B. lze nalézt rozpory spočívající v popisu průběhu situace před příjezdem policejní hlídky, kdy žalobce ve své výpovědi tvrdil, že do automobilu šli společně se svědkem K. B. mj. pro cigarety, do vozidla si sedli, rozsvítili a poté se za nimi najednou rozsvítila modrá světla policejního automobilu. Svědek K. B. však ve své výpovědi naopak tvrdil, že šel s žalobcem pro cigarety na benzinku, žalobce poté šel do automobilu pro věci a on pokračoval na benzinku. Při příchodu svědka k autu byl žalobce venku z automobilu, ohnutý do auta a hrabal se v automobilu, poté si žalobce i svědek sedli do automobilu a na to přijela policejní hlídka. Jejich výpovědi je proto možno shledat za tendenční, a je v nich možné shledat snahu o zkreslení situace před a při kontrole policejní hlídkou. Podporu pro závěr o tendenčnosti a nevěrohodnosti výpovědi žalobce i svědka K. B. lze pak shledat i s ohledem na nepravdivost či nejasnost jejich dalších tvrzení, a to zejména že na parkoviště u kasina je vjezd s výjimkou návštěvníků zakázán, či co do tvrzení o požití alkoholu v kasinu žalobcem. Ostatně otázkou věrohodnosti výpovědí svědků a rozporností výpovědi svědka K. B. a žalobce se již zabývaly správní orgány obou stupňů v odůvodnění svých rozhodnutí. Správní orgány přitom obsáhlým způsobem hodnotily provedené důkazy, vypořádaly se s námitkami žalobce vznesenými v průběhu správního řízení a v jejich závěrech nelze spatřovat žádné vnitřní rozpory. Jejich závěr o tom, že vozidlo žalobce bylo v předmětné době v pohybu a pohybující se bylo zastaveno policejní hlídkou na pozemní komunikaci, lze považovat za prokázaný bez důvodných pochybností.

12. Žalobce v žalobě k závěru správních orgánů o tom, že se vozidlo žalobce pohybovalo, poukazoval zejména na skutečnost, že byl uzavřen výjezd z parkoviště, u něhož bylo jeho vozidlo zastaveno. Nelze proto podle něj dovodit, že vozidlo bylo v pohybu, žalobce tudíž nemohl být řidičem. Uvedenou námitku však soud nepovažuje za důvodnou. Skutečnost, že vozidlo žalobce bylo v pohybu, totiž nebyla ve správním řízení dovozena bez dalšího pouze z toho, že by vozidlo stálo (resp. bylo zastaveno) u výjezdu z parkoviště, jak by bylo možno dovodit z tvrzení žalobce v žalobě, nýbrž bylo v řízení prokázáno právě výše uvedenými výpověďmi svědků prap. Bc. T. Č. a prap. D. B. Skutečnost, že vozidlo bylo zastaveno u výjezdu z parkoviště lze považovat spíše za okolnost podpůrnou, dokreslující záměr žalobce vyjet s automobilem na silnici přiléhající k předmětnému parkovišti a dokreslující spíše závěr o náhlém zastavení vozidla žalobce. Případné uzavření parkoviště by mohlo být podle názoru soudu potenciálně rozhodující okolností pouze v situaci, kdy by bylo posuzováno, zda parkoviště bylo pozemní komunikací či nikoli, a tedy zda vůbec bylo či nebylo přístupné provozu vozidel. Žalobce však námitku v tomto směru v žalobě neuplatnil. Podle názoru soudu je přitom zřejmé, že uzavření či neuzavření výjezdu z parkoviště nebylo významnou okolností, která by mohla mít vliv na závěr o tom, zda se vozidlo žalobce pohybovalo, neboť tento závěr bylo možno učinit již na základě ostatních provedených důkazů. Z hlediska posouzení otázky, zda v tomto směru byl ve správním řízení zjištěn skutkový stav bez významných pochybností, se proto jednalo

o nevýznamnou skutečnost. I v případě, že by totiž bylo v řízení zjištěno, že byl předmětný výjezd z parkoviště skutečně uzavřen a byla na něm prováděna stavební činnost, nemohla by tato skutečnost mít podle soudu vliv na skutkový závěr o tom, že se vozidlo žalobce v době zastavení policejní hlídkou pohybovalo. Nadto by ani nemohla mít vliv na závěry správních orgánů o tom, že žalobce řídil vozidlo na pozemní komunikaci, neboť z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že parkoviště bylo i přesto přístupné provozu vozidel, což žalobce ani nepopírá. Ostatně, bylo-li by parkoviště z důvodů stavební činnosti uzavřeno, neměl by na něj přístup ani žalobce svým vozidlem (viz grafická zobrazení na č. l. 26 a násl. správního spisu). Námitka žalobce v tomto směru proto není důvodná a důkazy navržené k prokázání tohoto tvrzení žalobce jsou nadbytečné. V tomto ohledu soud navíc považoval tvrzení žalobce i za účelové, přičemž ohledně lokalizace vozidla, provozu na daném parkovišti a komunikacích v jeho blízkosti, jakož i známek stavební činnosti či uzavěry daného výjezdu z parkoviště se plně ztotožnil se závěry žalovaného uvedenými na straně 5 napadeného rozhodnutí.

13. Žalovaný se podle žalobce také nijak nevypořádal s pozicí stojícího vozidla, tedy s tím, jak je možné, že vozidlo stálo vedle jízdního pruhu pozemní komunikace určeného pro výjezd z parkoviště a nikoli přímo v něm, kdy podle závěru žalovaného žalobce s vozidlem vyjížděl z parkoviště. Pokud by totiž žalobce skutečně vyjížděl z parkoviště, byl by dle názoru žalobce zastaven v jízdním pruhu. Závěr, že na místo stání vozidla před výjezdem z parkoviště žalobce dojel dne 18. 7. 2017 proto není správný. Pozice vozidla podle žalobce nesvědčila nic o tom, zda žalobce řídil či nikoli, neboť vozidlo bylo na tomto místě zaparkováno a stálo již od 17. 7. 2017.
14. Ani s těmito námitkami se soud neztotožnil. Z obsahu odůvodnění rozhodnutí žalovaného orgánu je zřejmé, že se žalovaný zabýval otázkou postavení vozidla a řádným způsobem odůvodnil své závěry, z nichž postavení vozidla dovozoval. V této souvislosti se lze přitom zcela ztotožnit se závěrem žalovaného (strana 6 napadeného rozhodnutí) o tom, že postavení vozidla (u výjezdu mimo vyznačené parkovací stání a šikmo na nejbližší vodorovné značení parkovacího stání) logicky nasvědčuje náhlému zastavení předtím jedoucího vozidla a naopak neodpovídá bezpečnému zaparkování vozidla za účelem návštěvy kasina. Bylo by proto možno k této námitce odkázat na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Ani případné prokázání skutečnosti, že byl předmětný výjezd uzavřen z důvodu stavební činnosti tak, jak namítá žalobce, nemá ve věci skutkovou ani právní relevanci. Jak bylo zdůvodněno výše, bylo totiž prokázáno, že se vozidlo řízené žalobcem v době zastavení policejní hlídkou pohybovalo na pozemní komunikaci. I přesto nad rámec uvedeného soud poukazuje na skutečnost, že postavení vozidel nasvědčuje právě tomu, že se vozidlo žalobce pohybovalo v době, kdy bylo zastaveno policejní hlídkou. Obecný postup při zastavování vozidla policejní hlídkou upravuje § 79 odst. 2 zákona o silničním provozu, a to mj. tak, že policista může z jedoucího vozidla zastavovat vozidla i rozsvícením nápisu „STOP“ podle zvláštního právního předpisu ze směru jízdy zastavovaného vozidla, a to zepředu i zezadu. V případě, že bude policejní hlídkou postupováno podle uvedeného zákonného oprávnění obdobně jako v řešeném případě, tedy tak, že bude dán pokyn k zastavení vozidla policejním vozidlem zezadu, lze podle soudu běžně očekávat, že vozidlo bude řidičem zastaveno buď ihned přímo v jízdním pruhu – tedy tak, jak by podle námitky žalobce vozidlo mělo být zastaveno, nebo tak, že řidič zastaví vozidlo v bezprostřední blízkosti jízdního pruhu ve volném prostoru vedle pozemní komunikace tak, aby jeho vozidlo nevytvořilo případnou překážku v provozu. Tomuto postupu odpovídá právě konečné postavení vozidla žalobce. Tvrzení žalobce, že

by vozidlo bylo takto zaparkováno již při příjezdu na parkoviště předchozího dne, je podle názoru soudu nevěrohodné. Nedávalo by totiž z pohledu běžného řidiče žádný racionální smysl zaparkovat vozidlo právě ve výjezdu z parkoviště mimo parkovací pruhy, a to ani v případě, kdy by výjezd z parkoviště byl uzavřen stavební uzávěrou za situace, kdy by řidič měl možnost zaparkovat v bezprostřední blízkosti vozidlo řádně ve volném parkovacím pruhu. Skutečnost, že na parkovišti nebylo zaparkováno žádné jiné vozidlo, a parkoviště tedy bylo prázdné, přitom vyplývá přímo z vyjádření žalobce, které je obsahem správního spisu na č. l. 37.

15. Závěrem lze shrnout, že soud v řízení neshledal ani žalobcem obecně tvrzené porušení ustanovení o řízení, které by mohlo způsobit nezákonnost rozhodnutí či obecně tvrzený nedostatek objektivnosti a nestrannosti. Správními orgány zjištěný skutkový stav má oporu ve spisech a nevzbuzuje důvodné pochybnosti. Správní orgány se s důkazními návrhy a námitkami žalobce v odůvodnění svých rozhodnutí řádně vypořádaly a jejich rozhodnutí lze považovat za přezkoumatelná.

V. Závěr a náklady řízení

16. S ohledem na shora uvedené proto soud shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
17. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. března 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu